

CAPUT XLIV.

AN SUFFICIAT AD MENTALEM SIMONIAM PRINCIPALITER INTENDERE TEMPORALE, MEDIO SPIRITUALI, VEL QUÆ INTENTIO NECESSARIA SIT?

1. *Dubium mentalis simoniæ.* — Explicata trimembri divisione, ejusque sufficientia, de singulis membris aliqua dicenda sunt, quibus et illa magis explicentur, et nonnullæ graves quæstiones expediantur. Circa mentalem ergo, quoniam præcipue in actu interiori consistit ut imperante aliquem exteriorem, oportet exponere quodam internum propositum requiratur ad hanc simoniam, et quod obiectum habeat, et maxime declarare necesse est sub qua ratione debeat in illud tendere ut propositum simoniacum sit, ac subinde simoniam mentalem contineat. Nam incipiendo a materiali obiecto, clarum est debere esse donationem aliquam rei spiritualis, vel operationem spiritualem cum aliqua habitudine ad acquirendam aliquam rem temporalem, mediante illa; vel e converso largitionem aliquam temporalem, ut relatam ad aliquid spirituale obtinendum. Loquor autem semper de spirituali et temporali, vel secundum naturam rei in simonia contra jus divinum, vel secundum æstimationem et prohibitionem Ecclesiæ in simonia contra jus humanum. Sic ergo constat necessarium esse, ut in obiecto simoniæ mentalis illa duo intercedant cum aliqua habitudine inter se, quoniam alias non intercederet ibi materia simoniæ, ut ex dictis manifestum est. Ex quo etiam colligitur, necessariam esse intentionem accipiendi spirituale medio temporali, vel e converso: quia vero talis intentio non semper sufficit ad simoniam, ut ex dictis in cap. 30 constare potest, et ex dicendis clarius fiet, ideo explicandum proponimus qualis debeat esse hæc intentio, vel qualis habitudo intenta inter illas duas res, ut mentalis simonia committatur.

2. *In quo consistat mentalis simonia.* — *Duo notanda.* — Ratio autem dubitandi est, quia sæpissime legimus apud auctores, tam Theologos quam Canonistas, simoniam mentalem committi, quoties per spiritualem actionem vel donationem principaliter intenditur acquisitio alicujus commodi temporalis, vel e converso quando temporale datur principali intentione ad acquirendum aliquid spirituale, mediante illo. Ita tenet Glossa, in cap. unic. de Cleric. non residen., in 6, verb. *Receperit,*

et loquitur in particulari de Canonicis, qui principali intentione ad chorum eunt propter distributionem; et idem est de quocumque recitante officium, vel dicente Missam, principali intentione propter stipendium. Sumpsit illam opinionem Glossa, et Hostiens., in cap. *Olim*, de Verb. significat., numer. 2; et eam secuti sunt alii Canonistæ, in cap. *Suam*, de Simonia; ubi Panormitanus, Felinus, et reliqui; et etiam Glossa, in cap. *Cum essent*, eodem, loquens de illo, qui servit Episcopo, vel gerit negotium temporale alterius, intendens principaliter aliquid spirituale. Item Glossa, in cap. *Cum ad nostram*, de Election., verb. *Nullam spem*, agens de illo qui fit monachus, principali intentione sperans Abbatiam. Item Panormitanus, in cap. *Significatum*, de Præbend., et in cap. *Ex parte*, 1, de Officiis delegatorum, et in cap. *Consuluisti*, de Celebratione Missarum. Et eam declarat et sequitur Navar., in cap. *Fratres*, de Pœnit., distinct. 5, num. 56; et Covar., lib. 1 Var., cap. 20, num. 2 et 5. Non explicarunt tamen priores Canonistæ, quid intelligerent per intentionem principalem. Navarrus autem, in citato loco, breviter dicit non esse principalem finem, omnem illum, sine quo non esset homo aliquid facturus, sed illum qui apud aliquem est præcipuus, et in majori æstimatione. In hac autem principalitate et majori æstimatione explicanda, multum laboravit in Comment. de Orat., cap. seu notab. 6, num. 12 et sequentibus, et in cap. *Inter verba*, conclus. quinta, præsertim a num. 22, et in Comment. de Finib. human. action., num. 7, et in Mau., cap. 19, num. 19, et cap. 23, num. 100, quæ hic necessaria nobis non sunt: ex illis tamen colligo duo, quæ ad rem præsentem referunt. Unum est, ad simoniam mentalem non sufficere, ut temporale sit ita intentum, quod sine illo spirituale non fieret aut non daretur, quod mihi est certissimum, et a fortiori patebit ex dicendis. Et ex usu est manifestum, alioquin omnes Canonici et beneficiati essent simoniaci; nam ita intendunt stipendium, eundo ad chorum, quod nisi haberent emolumentum temporale, revera non irent. Aliud est sufficere ad simoniam, quod temporale sit principaliter intentum propter spirituale, tanquam finis principalis.

3. Ex Theologis videtur docuisse eandem sententiam D. Thom., Quodlib. 8, art. 11. Et clarius Cajet., in Sum., § *Circa tertium caput*, ubi simoniam mentalem committi dicit, *quandocumque quis intendit pro spiritualibus tem-*

poralia habere, aut e contrario, ita ut ly pro, pretium denotet, et similiter quandocumque principalis intentio ad temporale habendum ex collatione spiritualis, aut e contrario, tendit. Ubi illos duos modos intentionis ponit tanquam distinctos, unum intendendi pretium, alium intendendi finem principalem. Eandem sententiam tenet expresse Major, 4, dist. 15, q. 29, ad 5, et dist. 25, q. 2, ad 2. Indicat Durand., 4, dist. 25, q. 4, n. 7, in fine; cum enim dixisset simoniam committi dando spirituale, habendo respectum ad temporalia, subdit: *Habetur autem respectus ad hoc, quando sine his non esset alias collaturus* (quod valde rigorosum est); significat etiam Bonavent., art. 1, q. 2, ad argum., licet solum dicat, intendere principaliter temporale, non esse justitiam, sed malitiam et avaritiam; Alens., 4 p., memb. 3, art. 2; Altis., 3 p., tract. 27, c. 2, q. 2; tenet Adrian., dicto Quodlib. 9, art. 2, ad fin.; Ant., d. c. 5, § 17; Cordub., lib. 1, q. 32, art. 1, in fin. Favet Gerson., tract. de Intent. ac fin. action., regul. 3 et 7, alphab. 30. Et Summistæ frequenter videntur eodem modo loqui. Fundamentum esse potest, quia is, qui principaliter intendit temporale obtinere per spirituale, intendit commutare unum pro alio; sed hoc est simoniacum; ergo intentio illa simoniaca est, ac subinde ad simoniam mentalem sufficiens. Confirmatur, quia pretium est finis principalis venditionis, seu venditoris in tali actione, quia per illam maxime intendit acquisitionem pretii; propter hoc enim dat rem quam vendit; ergo similiter, qui facit opus spirituale propter captandum lucrum proxime et principaliter, necesse est ut intendat temporale commodum tanquam pretium sui operis, quia non potest aliter ratio pretii declarari. Et idem argumentum potest e contrario fieri, si temporale detur solo animo comparandi spirituale immediate; nam illa intentio resolvitur in voluntatem emendi rem spirituales per temporale pretium. Favet denique huic sententiæ c. *Tua nos*, c. *Non satis*, de Simon., c. *Quam pio*, 1, q. 2, cum similibus.

4. *Explicatur magis obiectum mentalis simoniæ.* — *Discrimen inter finem et pretium.* — Sed hæc sententia, ut notavit Soto, si non recte explicetur, potest scrupulos injicere; et ideo oportet distinctius explicare proprium obiectum et rationem simoniæ mentalis. Oportet ergo cavere ne confundantur ratio pretii et ratio finis principalis; quamvis enim hæc duæ rationes possint interdum in eadem ac-

tione seu proposito conjungi, quia vendens rem, potest per suam venditionem principaliter intendere pretium, non tamen convertuntur, imo possunt ad invicem separari. Quod patet primo exemplis: nam qui sumit potionem amaram principaliter propter sanitatem, non dicitur respicere sanitatem ut pretium sumptionis, licet illam respiciat ut finem proximum primum principalem. Item, qui operatur aliquid propter honorem ut principalem finem suæ intentionis, non respicit honorem ut pretium, sed ut præmium altioris ordinis, et ut finem accommodatum tali medio. Item, qui eleemosynam petit, habet pro fine principali suæ petitionis, et proximo, pecuniam quam sperat accipere, ut constat, et tamen non intuetur illam ut pretium suæ actionis, ut videtur etiam per se notum. E contrario vero is, qui vendit rem aliquam, licet habeat respectum ad pretium, ut pretium sine quo suam rem non daret, nihilominus potest non vendere rem propter pretium tanquam propter finem principalem, sed ex charitate; ut si quis vendat triticum indigenti, et tempore famis principaliter, ut illius necessitati subveniat illo modo, et servando se indemnem. Potest hoc optime declarari in præmio et merito; nam meritum est quasi pretium præmii, et servat cum illo habitudinem rei ad rem, sicut pretium ad merces; et nihilominus necesse non est ut Deus, qui dat præmium propter meritum, et non alias, intendat ut finem principalem ipsum meritum; sed gloriam suam; imo etiam loquendo de fine quem potest Deus proxime ex se intendere, principaliter intendit in eo opere beatitudinem, et bonum hominis recipientis præmium, quam meritum ejus. Sicut ergo ibi est longe diversa habitudo meriti et finis, ita hic habitudo pretii et principalis finis.

5. Unde ulterius declaratur ratione hæc diversitas, nam finis dicit tantum respectum ad appetitum et ad media: ad appetitum, ut bonum propter se expetendum, si proprie finis sit; ad media, ut bonum propter quod alia appetuntur, ut ex philosophia constat. Hic autem finis potest dici principalis multis modis. Primo, simpliciter et in omni genere: et hoc modo solus finis ultimus est principalis, et de illo videtur loqui Major locis citatis, unde, ut talis finis sit honestus, debet esse solus Deus; nam amare creaturam ut finem ultimum, turpissimum est. Censetur autem amari ut finis ultimus, quando propter creatum finem Deus deseritur, peccando mortaliter, vel quando

homo est in tali animi præparatione ex vi amoris creaturæ. Aliter vero potest finis principalis esse tantum proximus; et hic interdum potest esse principalis finis respectu operis, et non respectu operantis, quia licet opus natura sua tendat proxime ac præcipue in talem finem, operans nihilominus ab illo non movetur. Ut docere de se habet pro fine præcipuo illuminare auditorem; docens autem potest non inde moveri, sed ex suo commodo honoris vel lucri. Unde fit etiam e contrario, ut aliquando finis sit principalis operantis, et non operis, ut eisdem exemplis constat. Et ratio est, quia finis operis est intrinsecus, et quasi connaturalis; finis vero operantis variari potest ad arbitrium ejus; uterque autem finis principalis isto modo potest esse subordinatus ultimo fini, vel ex se, si non habeat repugnantiam cum illo, vel ex intentione operantis, qui potest etiam respectum hunc intendere, quia de se non repugnat, cum possint duæ causæ ejusdem generis esse principales respectu ejusdem effectus, una ut proxima, alia ut universalis, seu prima.

6. Denique etiam ex parte operantis contingit multis modis, aliquem esse finem proximum principalem respectu intentionis ejus. Primo totaliter, quia solus ille immediate propter se appetitur, et alia appetuntur propter ipsum, ut est sanitas respectu totius curationis, vel esse potest scientia respectu totius laboris in studio, et sic de aliis. Secundo principaliter ex æquo, ut si quis comedendo, æque delectationem et vitæ conservationem intendat, vel dando eleemosynam æque intendat sublevare miseriam pauperis, et satisfacere Deo pro peccato. Tertio, potest etiam esse partialiter, non tamen ex æquo; partialiter quidem, quia finis proxime intentus non est talis res sola, sed simul cum alia etiam propter se intenta, et per tale medium, non tamen ex æquo, quia una magis amatur et desideratur per tale medium, quæ sine dubio bene dici potest principalis finis comparative, seu intensive respectu alterius boni intenti. Simpliciter vero et absolute non est principalis; nam principalior finis est ipsum totum, seu aggregatum ex utroque fine, qui dici potest adæquatus. Omnibus autem his modis, finis principalis de se abstrahit a ratione pretii, etiamsi res ipsa, quæ intenditur ut finis, sit temporalis, et intenta per actionem temporalem, vel spiritualem, ut exemplis declaratum est, et amplius constabit ex dicendis.

7. *Pretium non semper intenditur propter*

se. — Ratio pretii in quo consistat ad simoniam. — At vero ratio pretii imprimis non postulat, ut intendatur tanquam bonum propter se amabile; imo si honeste intendatur, non debet ita intendi, quia potissima ratio pretii in pecunia invenitur, quæ non debet propter se intendi, sed potius in instrumentum utile ad alia bona. Deinde non est de ratione pretii, ut aliquid propter ipsum intendatur tanquam propter finem principalem, quia, licet in commutatione rei pro pretio, necessario pretium intendatur ut habet æquivalentiam cum tali re, et ut dandum loco illius, tamen hoc totum potest esse materialiter volitum, et non ut principalis finis; sicut in exemplo venditionis tritici supra declaratum est. Et in mutuo honestissime facto intelligi etiam potest; nam qui mutuatur, intendit revera iterum recuperare rem quam mutuatur; illa vero recuperatio, seu pecunia recuperanda, non potest dici finis principalis mutuandi, sed hic potest esse ratio misericordiæ, vel amicitiae, vel alia similis. Igitur ratio pretii non est cum ratione finis confundenda. Sed ratio pretii (illam explicando accommodata ad præsentem materiam) consistit in hoc, quod res temporalis detur pro re spirituali in commutationem et permutationem ejus cum habitudine rei ad rem, quam justitia commutativa respicit; et consequenter involvit hæc ratio pretii, ut per illud solvatur obligatio orta ex re accepta, vel ex opere præstito, respiciendo ad valorem et æstimationem ejus, vel e converso ut per datum pretium oriatur in alio obligatio dandi rem, vel opus spirituale sub proportionali habitudine rei, vel operis sufficienter æstimati et recompensati propter tale pretium. Hæc descriptio sufficienter constare potest, tum ex ipsa verborum declaratione, et ex usu communi, tam jurium et legum quæ de pretio loquuntur, quam omnium vendentium et ementium; tum etiam ex dictis supra cap. 36, ubi hanc ipsam rem latius declaravimus absolute: nunc vero necessarium fuit illam resumere ad conferendam illam cum ratione finis, propter explicandam communem illam auctorum locutionem.

8. *Prima conclusio. —* Dico ergo primo: simonia mentalis externa constituitur per internam voluntatem, et propositum dandi rem temporalem, ut pretium rei spiritualis, et tanquam ex contractu oneroso et inducente obligationem cum opere subsecuto, accipiendi, videlicet, eodem animo rem spirituales pro temporali, sive res temporalis intendatur ut

finis principalis operantis, sive non. Hanc assertionem sumo ex Vict., d. Relect., num. 33, et 34, et late illam probat Valentia, et distinctius quam cæteri explicuit Sot., lib. 9 de Just., quæst. 2, art. 2, § *Postremum dubium*. Unde ob eandem causam, quæst. 9, art. 1, volens præscribere regulam ad mentalem simoniam declarandam, sic inquit: *Lubrica salæque est illa regula, quod principaliter intendatur pretium, aut minus principaliter, sed est philosophico more ex objecto res perpendenda. Nimirum ut illa præcise simonia mentalis censeatur, cujus objectum est simonia realis, scilicet intentio dandi, recipiendive spirituale quid pro pretio temporali*. In quibus verbis, quod dicit de simonia reali, sano modo intelligendum est: nam simonia realis, ut pactum vel conventionem ordinarie supponit, non est de ratione simonia mentalis etiam tanquam objectum ejus; nam qui mentaliter simoniacus est, non intendit facere pactum, sed intendit dare et accipere, eo modo quo solet fieri per pactum, et sub eadem habitudine; et in hoc sensu dicitur habere simoniam realem pro objecto. Dices: qui fieri potest ut, nullo interveniente inter partes exteriori pacto, nec conventionem expressa vel tacita, habeat quis intentionem dandi vel accipiendi sub eadem habitudine pretii, vel obligationis, cum hæc quasi essentialiter a pacto pendeat? Respondeo, licet obligatio personalis pendeat ex pacto, tamen interdum cogitari aut æstimari posse tanquam ortam ex re ipsa; et ita posse aliquem intendere ab alio accipere rem spirituales tanquam debitam sibi ratione rei, vel obsequii temporalis a se exhibiti, et ita posse intendere unum accipere pro alio, et in compensationem ejus, et ita posse intendere ut pretium, seu ut rem pretio emptam, et ratione illius debitam, etiamsi pactum non præcesserit. Vel etiam potest contingere ut, licet inter dantem et accipientem rem temporalem nulla pactio exterius significetur, unus de alio credat, vel suspicetur dare unam rem pro alia, compensando illam, et pro illa satisfaciendo, et ita alter etiam vicissim velit et intendat eodem modo accipere spirituale pro temporali: his ergo modis potest talis intentio concipi, et ex vi illius exterior datio vel acceptio imperari.

9. *Probatur conclusionis pars prima. —* Supposita ergo tali intentione, facile probatur conclusio posita: nam quod illa sufficiat ad simoniam mentalem, omnes fatentur; expresse divus Thomas, in dicto Quolibet, et

Sylvester eum sequens, verbo *Simonia*, quæst. 9; Anton. supra; Cajetan. et omnes. Et probatur, quia illo modo simonia pravitas est animo concepta et intenta; ergo est simonia mentalis. Consequentia clara est, et antecedens patet, quia pravitas simonia exterioris consistit in commutatione rei spiritualis pro pretio temporali; hoc autem est objectum talis intentionis; ergo. Et hinc ulterius facile probatur hunc modum intentionis esse quasi formale constitutum simonia mentalis, quæ externe fit, quando ex tali intentione et proposito imperatur externa datio et receptio, ac subinde talem intentionem necessariam esse ad simoniam mentalem, quia simonia mentalis quoad internam malitiam et veram rationem peccati, ejusdem speciei est coram Deo cum simonia reali; ergo debet habere idem objectum, in quo fundatur malitia simonia; sed tota ratio pravitatis in objecto simonia, est quod res spiritualis pro temporali pretio datur; ergo intentio pretii est de necessitate simonia mentalis.

10. *Non est de ratione simonia, ut pretium principaliter intendatur. —* Unde tandem probatur ultima pars, quia ad rationem pretii, per accedens est ratio finis principalis, aut secundarii, seu accessori, quoad intentionem operantis. Nam, licet is qui spiritualiter ministrat, non intenderet temporalem mercedem, ut principalem finem, sed ut secundarium, vel (ut alii aiunt) ut causam tantum impulsivam, seu excitativam, nihilominus, si intenderet ut pretium, esset simoniacus, quia quicumque ratione intendatur id quod malum est, sufficit ad contrahendam in mente malitiam ex tali objecto. Nec repugnat illa duo, scilicet, intendi ut pretium, et secundario, nam miles potest principaliter militare propter defensionem patriæ, et minus principaliter propter stipendium, ut pretium suarum operarum. Et idem eum proportionem est in eo, qui inservit hospitali propter pretium, quia potest nihilominus principaliter intendere benefacere infirmis, et isti nihil peccarent. Si tamen sacerdos intenderet stipendium Missæ ut pretium, licet non in eo poneret principalem finem suum, simoniacus esset: ergo intentio pretii ut principalis finis non est de necessitate simonia mentalis.

11. *Secunda conclusio. —* Ex his ergo infero, et dico secundo: quamvis temporale commodum sit principaliter intentum per ministerium spirituale, ut finis operantis, si non intendatur ut pretium, sed sub alia ratione